

DYREKTYWY

DYREKTYWA KOMISJI 2009/145/WE

z dnia 26 listopada 2009 r.

przewidująca pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i regionach i zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 4, art. 44 ust. 2 i art. 48 ust. 1 lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ostatnich latach kwestie dotyczące bioróżnorodności i zachowania zasobów genetycznych roślin zyskały na znaczeniu, co ilustrują różne inicjatywy podejmowane na szczeblu międzynarodowym i wspólnotowym. Przykładami takich inicjatyw są decyzja Rady 93/626/EWG z dnia 25 października 1993 r. dotycząca zawarcia Konwencji o różnorodności biologicznej⁽²⁾, decyzja Rady 2004/869/WE z dnia 24 lutego 2004 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Międzynarodowego Traktatu o Zasobach Genetycznych Roślin dla Żywności i Rolnictwa⁽³⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 870/2004 z dnia 24 kwietnia 2004 r. ustanawiające wspólnotowy program w sprawie ochrony, opisu, zbierania i wykorzystania zasobów genetycznych w rolnictwie i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1467/94⁽⁴⁾ oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)⁽⁵⁾. W celu uwzględnienia tych kwestii w zakresie obrotu materiałem siewnym warzyw należy ustanowić szczególne warunki w ramach dyrektywy 2002/55/WE.
- (2) W celu zapewnienia ochrony *in situ* i zrównoważonego wykorzystywania zasobów genetycznych roślin populacje miejscowe i odmiany tradycyjnie uprawiane w poszcze-

gólnych miejscach i regionach i zagrożone erozją genetyczną („odmiany chronione”) powinny być uprawiane i wprowadzane do obrotu, nawet jeśli nie spełniają ogólnych wymogów dotyczących zatwierdzania odmian oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego. Oprócz ogólnego celu, jakim jest ochrona zasobów genetycznych roślin, szczególne zainteresowanie zachowaniem tego typu odmian wynika z faktu, że są one wyjątkowo dobrze przystosowane do określonych warunków lokalnych.

- (3) W celu zapewnienia zrównoważonego wykorzystywania zasobów genetycznych roślin odmiany niemające wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, ale wyprodukowane w celu uprawy w określonych warunkach („odmiany wyprodukowane w celu uprawy w określonych warunkach”), powinny być uprawiane i wprowadzane do obrotu, nawet jeśli nie spełniają ogólnych wymogów dotyczących zatwierdzania odmian oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego. Oprócz ogólnego celu, jakim jest ochrona zasobów genetycznych roślin, szczególne zainteresowanie zachowaniem tego typu odmian wynika z faktu, że można je uprawiać w określonych warunkach klimatycznych, glebowych lub agrotechnicznych (np. ręcznie wykonywane zabiegi, wielokrotny zbiór).
- (4) Aby zachować odmiany chronione i odmiany wyprodukowane w celu uprawy w określonych warunkach, należy wprowadzić odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania tych odmian oraz produkcji i wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych odmian.
- (5) Odstępstwa te powinny dotyczyć istotnych wymogów w zakresie zatwierdzania odmian oraz wymogów proceduralnych ustanowionych w dyrektywie Komisji 2003/91/WE z dnia 6 października 2003 r. określającej środki wykonawcze do celów art. 7 dyrektywy Rady 2002/55/WE w odniesieniu do cech minimalnych objętych badaniem oraz minimalnych warunków do badania niektórych odmian gatunków warzyw⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 33.

⁽²⁾ Dz.U. L 309 z 13.12.1993, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 378 z 23.12.2004, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 162 z 30.4.2004, s. 18.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 254 z 8.10.2003, s. 11.

- (6) Państwa członkowskie powinny w szczególności mieć prawo do ustanowienia własnych przepisów w odniesieniu do odrębności, trwałości i jednorodności. W odniesieniu do odrębności i trwałości przepisy te powinny być co najmniej oparte na cechach wyszczególnionych w kwestionariuszu technicznym, który wypełnia wnioskodawca, składając wniosek o zatwierdzenie odmiany zgodnie z załącznikami I i II do dyrektywy 2003/91/WE. W przypadku gdy jednorodność jest określana na podstawie występowania roślin nietypowych, przepisy powinny opierać się na określonych standardach.
- (7) Należy ustanowić wymogi proceduralne, w ramach których możliwe będzie zatwierdzenie odmiany chronionej lub odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach bez urzędowego badania. Ponadto w przypadku nazw tych odmian należy przewidzieć pewne odstępstwa od wymogów ustanowionych w dyrektywie 2002/55/WE oraz rozporządzeniu Komisji (WE) nr 637/2009 z dnia 22 lipca 2009 r. ustanawiającym reguły wykonawcze co do odpowiedniego nazewnictwa odmian gatunków roślin rolniczych i warzyw⁽¹⁾.
- (8) W przypadku odmian chronionych należy przewidzieć ograniczenia w odniesieniu do produkcji i wprowadzania do obrotu materiału siewnego, w szczególności w odniesieniu do regionu pochodzenia, aby zapewnić wprowadzanie do obrotu materiału siewnego w kontekście ochrony *in situ* oraz zrównoważonego wykorzystywania zasobów genetycznych roślin. W związku z powyższym państwa członkowskie powinny mieć możliwość zatwierdzenia dodatkowych regionów, w których materiał siewny, stanowiący nadwyżkę w stosunku do ilości potrzebnych do zapewnienia ochrony danej odmiany w jej regionie pochodzenia, może być wprowadzany do obrotu, pod warunkiem że dodatkowe regiony są porównywalne pod względem siedlisk naturalnych i półnaturalnych. Dla zachowania powiązania z regionem pochodzenia powyższa możliwość nie powinna mieć zastosowania w przypadku, gdy państwo członkowskie zatwierdziło dodatkowe regiony produkcji.
- (9) Należy ustalić ograniczenia ilościowe dla obrotu każdą odmianą chronioną oraz każdą odmianą wyprodukowaną w celu uprawy w określonych warunkach.
- (10) W przypadku odmian chronionych ilość materiału siewnego wprowadzanego do obrotu nie powinna przekraczać ilości niezbędnej do produkcji warzyw danej odmiany na ograniczonej powierzchni ustalonej według hierarchii ważności uprawy danego gatunku. Aby dopilnować przestrzegania tych ograniczeń ilościowych, państwa członkowskie powinny wymagać, aby producenci informowali o ilościach materiału siewnego odmian chronionych, które zamierzają wytworzyć, oraz w razie potrzeby przydzielać ilości producentom.
- (11) W przypadku odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach ograniczenia ilościowe powinny mieć formę wymogu wprowadzania do obrotu materiału siewnego w małych opakowaniach, przy czym stosunkowo wysoki koszt nasion sprzedawanych w małych opakowaniach przyniosłby skutek w postaci ograniczenia ilościowego.
- (12) W przypadku odmian chronionych i odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach należy wprowadzić stosowne wymogi dotyczące plombowania i etykietowania, aby zapewnić identyfikowalność materiału siewnego.
- (13) W celu zapewnienia właściwego stosowania niniejszej dyrektywy uprawy nasienne odmian chronionych i odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach powinny spełniać wymogi w zakresie kwalifikacji i weryfikacji materiału siewnego. Należy przeprowadzać urzędowe kontrole dodatkowe. Należy zapewnić urzędowy monitoring na wszystkich etapach produkcji i wprowadzania do obrotu. Dostawcy powinni informować państwa członkowskie o ilościach wprowadzanego do obrotu materiału siewnego odmian chronionych, a państwa członkowskie powinny z kolei informować o nich Komisję.
- (14) Po trzech latach Komisja powinna przeprowadzić ocenę skuteczności środków ustanowionych niniejszą dyrektywą, w szczególności przepisów dotyczących ograniczeń ilościowych na wprowadzanie do obrotu materiału siewnego odmian chronionych i odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach.
- (15) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Nasion i Materiału Rozmnożeniowego dla Rolnictwa, Ogrodnictwa i Leśnictwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przedmiot i definicje

Artykuł 1

Przedmiot

1. W przypadku gatunków warzyw, o których mowa w dyrektywie 2002/55/WE, niniejsza dyrektywa ustanawia pewne odstępstwa w zakresie ochrony *in situ* i zrównoważonego wykorzystywania zasobów genetycznych roślin poprzez uprawę i obrót:

a) w odniesieniu do włączenia do krajowych katalogów odmian gatunków warzyw, zgodnie z dyrektywą 2002/55/WE, populacji miejscowych i odmian tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i regionach i zagrożonych erozją genetyczną, zwanych dalej „odmianami chronionymi”; oraz

b) w odniesieniu do włączenia do katalogów, o których mowa w lit. a), odmian niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, ale wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, zwanych dalej „odmianami wyprodukowanymi w celu uprawy w określonych warunkach”; oraz

⁽¹⁾ Dz.U. L 191 z 23.7.2009, s. 10.

c) w odniesieniu do wprowadzenia do obrotu materiału siewnego takich odmian chronionych i odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach.

2. Jeżeli niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, zastosowanie ma dyrektywa 2002/55/WE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „ochrona *in situ*” oznacza ochronę materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczym, w którym wykształciły swoje właściwości wyróżniające;
- b) „erozja genetyczna” oznacza postępującą w czasie utratę różnorodności genetycznej pomiędzy populacjami i odmianami tego samego gatunku i w ich obrębie lub ograniczenie bazy genetycznej gatunku spowodowane ingerencją człowieka lub zmianami środowiskowymi;
- c) „populacja miejscowa” oznacza zestaw populacji lub klonów gatunku rośliny, które w sposób naturalny przystosowały się do warunków środowiskowych swojego regionu.

ROZDZIAŁ II

Odmiany chronione

Sekcja I

Zatwierdzanie odmian chronionych

Artykuł 3

Odmiany chronione

1. Państwa członkowskie mogą zatwierdzać odmiany chronione spełniające wymagania przewidziane w art. 4 i 5.
2. Odmiany chronione są zatwierdzane w następujący sposób:
 - a) państwa członkowskie mogą zatwierdzić odmianę jako odmianę, której materiał siewny może być albo zakwalifikowany jako „kwalifikowany materiał siewny odmiany chronionej”, albo zweryfikowany jako „standardowy materiał siewny odmiany chronionej”. Odmiana taka jest wprowadzana do wspólnego katalogu odmian gatunków warzyw jako „odmiana chroniona, której materiał siewny jest kwalifikowany zgodnie z art. 10 dyrektywy Komisji 2009/145/WE, lub zweryfikowana zgodnie z art. 11 tej dyrektywy”;
 - b) państwa członkowskie mogą zatwierdzić odmianę jako odmianę, której materiał siewny może być jedynie zweryfikowany jako „standardowy materiał siewny odmiany chronionej”. Odmiana ta jest wprowadzana do wspólnego katalogu odmian gatunków warzyw jako „odmiana chroniona,

której materiał siewny jest weryfikowany zgodnie z art. 11 dyrektywy Komisji 2009/145/WE”.

Artykuł 4

Istotne wymogi

1. Aby populacja miejscowa lub odmiana, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), została zatwierdzona jako odmiana chroniona, powinna mieć znaczenie dla zachowania zasobów genetycznych roślin.

2. W drodze odstępstwa od art. 1 ust. 2 dyrektywy 2003/91/WE państwa członkowskie mogą przyjąć własne przepisy w odniesieniu do odrębności, trwałości i jednorodności odmian chronionych.

W takich przypadkach państwa członkowskie dopilnowują, aby w odniesieniu do odrębności i trwałości uwzględnione były co najmniej te cechy, o których mowa w:

- a) kwestionariuszach technicznych załączonych do protokołów badań Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) w przypadku gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/91/WE, które odnoszą się do tych gatunków; lub
- b) kwestionariuszach technicznych załączonych do wytycznych Międzynarodowego Związku dla Ochrony Nowych Odmian Roślin (UPOV) w przypadku gatunków wymienionych w załączniku II do dyrektywy 2003/91/WE, które odnoszą się do tych gatunków.

W celu oceny jednorodności stosuje się dyrektywę 2003/91/WE.

Jeżeli jednak poziom jednorodności jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, zastosowanie ma 10-procentowy standard populacji i prawdopodobieństwo zatwierdzenia wynoszące co najmniej 90 %.

Artykuł 5

Wymogi proceduralne

W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2002/55/WE badania urzędowe nie są wymagane, jeżeli informacje wymienione poniżej są wystarczające do podjęcia decyzji w sprawie zatwierdzenia odmian chronionych:

- a) opis odmiany chronionej oraz jej nazwa;
- b) wyniki badań innych niż urzędowe;
- c) wiedza praktyczna nabyta w czasie uprawy, rozmnażania i wykorzystania odmiany, tak jak przedstawił to wnioskodawca w danym państwie członkowskim;
- d) inne informacje, w szczególności udzielone przez organy odpowiedzialne za genetyczne zasoby roślin lub organizacje uznane dla tego celu przez państwa członkowskie.

Artykuł 6

Wykluczenie zatwierdzenia

Odmiana chroniona nie jest zatwierdzana dla celów wprowadzenia do krajowego katalogu odmian, jeżeli:

- a) jest już wpisana do wspólnego katalogu odmian gatunków warzyw jako odmiana inna niż odmiana chroniona lub została skreślona ze wspólnego katalogu w ciągu ostatnich dwóch lat, albo od upływu okresu przyznanego zgodnie z art. 15 ust. 2 dyrektywy 2002/55/WE minęło mniej niż dwa lata; lub
- b) jest chroniona wspólnotowym prawem ochrony odmiany roślin, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2100/94⁽¹⁾ lub krajowym prawem ochrony roślin, albo jeśli wniosek o ochronę takimi przepisami oczekuje na rozpatrzenie.

Artykuł 7

Nazwa

1. W odniesieniu do nazw odmian chronionych znanych przed dniem 25 maja 2000 r. państwa członkowskie mogą dopuścić odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 637/2009, z wyjątkiem sytuacji, w których takie odstępstwa naruszałby wcześniejsze prawa strony trzeciej chronione na mocy art. 2 tego rozporządzenia.

2. Niezależnie od przepisów art. 9 ust. 2 dyrektywy 2002/55/WE państwa członkowskie mogą zatwierdzić dwie lub więcej nazw odmiany, jeśli takie nazwy są tradycyjnie znane.

Artykuł 8

Region pochodzenia

1. W przypadku zatwierdzenia przez państwo członkowskie odmiany chronionej określane jest miejsce lub miejsca, region lub regiony, w których odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do których się naturalnie przystosowała, dalej zwane „regionem pochodzenia”. Państwo członkowskie uwzględni informacje udzielane przez organy odpowiedzialne za genetyczne zasoby roślin lub organizacje uznane dla tego celu przez państwa członkowskie.

W przypadku gdy region pochodzenia znajduje się na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, wówczas wszystkie zainteresowane państwa członkowskie identyfikują taki region na drodze wspólnego porozumienia.

2. Państwo członkowskie lub państwa członkowskie identyfikujące region pochodzenia zgłaszają Komisji zidentyfikowany region.

Artykuł 9

Zachowywanie

Państwa członkowskie zapewniają zachowanie odmiany chronionej w regionie jej pochodzenia.

Sekcja II

Produkcja i wprowadzanie do obrotu materiału siewnego odmian chronionych

Artykuł 10

Kwalifikacja

W drodze odstępstwa od art. 20 dyrektywy 2002/55/WE państwa członkowskie mogą postanowić, że materiał siewny

odmiany chronionej może zostać zakwalifikowany jako kwalifikowany materiał siewny odmiany chronionej, jeśli spełnia poniższe wymogi:

- a) pochodzi z materiału siewnego uzyskanego zgodnie z dokładnie zdefiniowanymi praktykami zachowywania odmiany;
- b) spełnia wymogi kwalifikacji kwalifikowanego materiału siewnego przewidziane w art. 2 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2002/55/WE, z wyjątkiem wymogów dotyczących minimalnej czystości odmianowej oraz wymogów dotyczących badania urzędowego lub badania przeprowadzanego pod nadzorem urzędowym;
- c) charakteryzuje się wystarczającą czystością odmianową.

Artykuł 11

Weryfikacja

W drodze odstępstwa od art. 20 dyrektywy 2002/55/WE państwa członkowskie mogą postanowić, że materiał siewny odmiany chronionej może zostać zweryfikowany jako standardowy materiał siewny odmiany chronionej, jeśli spełnia poniższe wymogi:

- a) spełnia wymogi dotyczące wprowadzania do obrotu „standardowego materiału siewnego” przewidziane w dyrektywie 2002/55/WE, z wyjątkiem wymogów dotyczących minimalnej czystości odmianowej;
- b) charakteryzuje się wystarczającą czystością odmianową.

Artykuł 12

Badanie materiału siewnego

1. Państwa członkowskie zapewniają przeprowadzanie badań w celu zweryfikowania zgodności materiału siewnego odmian chronionych z wymogami przewidzianymi w art. 10 i 11.

2. Badania, o których mowa w ust. 1, przeprowadza się, stosując obowiązujące metody międzynarodowe lub, w przypadku braku takich metod, inne odpowiednie metody.

3. W przypadku badań, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają pobieranie próbek z jednorodnych partii materiału siewnego. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie zasad odnoszących się do wagi partii oraz wagi próbki przewidzianych w art. 25 ust. 2 dyrektywy 2002/55/WE.

Artykuł 13

Region produkcji materiału siewnego

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby materiał siewny odmiany chronionej mógł być wytwarzany wyłącznie w regionie jej pochodzenia.

Jeśli materiał siewny nie może być wytwarzany w tym regionie ze względu na szczególny problem środowiskowy, wówczas państwa członkowskie mogą zatwierdzić dodatkowe regiony dla wytwarzania materiału siewnego, uwzględniając informacje udostępnione przez organy odpowiedzialne za genetyczne zasoby roślin lub organizacje uznane dla tego celu przez państwa członkowskie. Jednak materiał siewny uzyskany w regionach dodatkowych jest wykorzystywany wyłącznie w regionie pochodzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 277 z 1.9.1994, s. 1.

2. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji i innym państwom członkowskim dodatkowe regiony, które zamierzają zatwierdzić do celów wytwarzania materiału siewnego zgodnie z ust. 1.

Komisja i pozostałe państwa członkowskie mogą w ciągu 20 dni roboczych od otrzymania takiego zawiadomienia wystąpić z wnioskiem o skierowanie sprawy do Stałego Komitetu ds. Nasion i Materiału Rozmnożeniowego dla Rolnictwa, Ogrodnictwa i Leśnictwa. Zgodnie z art. 48 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/55/WE podejmowana jest decyzja, aby ustanowić, w razie potrzeby, ograniczenia lub warunki dotyczące wyznaczenia takich regionów.

Jeśli ani Komisja, ani państwa członkowskie nie wystąpią z wnioskiem, o którym mowa w akapicie drugim, dane państwo członkowskie może zatwierdzić zgłoszone przez siebie dodatkowe regiony do celów wytwarzania materiału siewnego.

Artykuł 14

Warunki w zakresie wprowadzania do obrotu

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby materiał siewny odmiany chronionej mógł być wprowadzany do obrotu wyłącznie wówczas, gdy spełnione zostały następujące warunki:

- a) został wyprodukowany w regionie swojego pochodzenia lub w regionie, o którym mowa w art. 13;
- b) wprowadzenie do obrotu odbywa się w jego regionie pochodzenia.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. b) państwo członkowskie może zatwierdzić na swoim terytorium dodatkowe regiony na potrzeby wprowadzania do obrotu materiału siewnego odmiany chronionej, pod warunkiem że regiony te są porównywalne z regionem pochodzenia pod względem naturalnych i półnaturalnych siedlisk tej odmiany.

W przypadku gdy państwa członkowskie zatwierdzają takie dodatkowe regiony, zapewniają zachowanie ilości materiału siewnego potrzebnej do wyprodukowania co najmniej takiej ilości materiału siewnego, o której mowa w art. 15, w celu ochrony odmiany w jej regionie pochodzenia.

Państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o zatwierdzeniu takich dodatkowych regionów.

3. W przypadku gdy państwo członkowskie zatwierdza dodatkowe regiony dla wytwarzania materiału siewnego zgodnie z art. 13, nie stosuje odstępstwa przewidzianego w ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 15

Ograniczenia ilościowe

Państwa członkowskie dopilnowują, aby w przypadku każdej odmiany chronionej ilość materiału siewnego wprowadzanego

co roku do obrotu nie przekraczała ilości niezbędnej do uprawy warzywu na powierzchni określonej w załączniku I dla danego gatunku.

Artykuł 16

Stosowanie ograniczeń ilościowych

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby producenci powiadamiali je o wielkości powierzchni i lokalizacji obszarów upraw nasiennych przed rozpoczęciem każdego sezonu produkcyjnego.

2. Jeżeli z powiadomień, o których mowa w ust. 1, wynika, że ilości określone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 15 najprawdopodobniej zostaną przekroczone, państwa członkowskie przydzielają każdemu producentowi, którego to dotyczy, ilość materiału siewnego, którą może on wprowadzić do obrotu w danym sezonie produkcyjnym.

Artykuł 17

Plombowanie opakowań

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby materiał siewny odmian chronionych mógł być wprowadzany do obrotu jedynie w zamkniętych opakowaniach posiadających plomby.

2. Opakowania materiału siewnego są zaplombowane przez dostawcę w taki sposób, aby nie można było ich otworzyć bez uszkodzenia plomby lub pozostawienia śladu ingerencji na etykiecie dostawcy lub na opakowaniu.

3. Aby zapewnić plombowanie zgodnie z ust. 2, system plombujący obejmuje co najmniej etykietę lub założenie plomby.

Artykuł 18

Etykietowanie

Państwa członkowskie dopilnowują, aby opakowania lub pojemniki materiału siewnego odmian chronionych posiadały etykietę dostawcy lub nadruk albo stempel zawierający następujące informacje:

- a) sformułowanie „przepisy i normy WE”;
- b) nazwisko i adres osoby odpowiedzialnej za etykietowanie lub znak identyfikacyjny tej osoby;
- c) rok zaplombowania, określony w następujący sposób: „zaplombowano w ...” (rok), lub rok ostatniego pobrania próbki w celu przeprowadzenia badania zdolności kiełkowania, określony w następujący sposób: „próbkę pobrano w ...” (rok);
- d) gatunek;
- e) nazwa odmiany chronionej;

- f) zwrot „kwalifikowany materiał siewny odmiany chronionej” lub „standardowy materiał siewny odmiany chronionej”;
- g) region pochodzenia;
- h) w przypadku gdy region produkcji materiału siewnego jest inny niż region pochodzenia – wskazanie regionu produkcji materiału siewnego;
- i) numer referencyjny partii podany przez osobę odpowiedzialną za etykietowanie;
- j) deklarowana waga netto lub brutto lub deklarowana liczba nasion;
- k) w przypadku wskazania wagi i zastosowania granulowanych pestycydów, substancji granulujących lub innych dodatków stałych – rodzaj zabiegu chemicznego lub zastosowanego dodatku oraz przybliżony stosunek wagi skupisk lub czystego materiału siewnego do wagi całkowitej.

Artykuł 19

Urzędowa kontrola dodatkowa

Państwa członkowskie dopilnowują, aby materiał siewny odmian chronionych wprowadzany do obrotu na mocy niniejszej dyrektywy był przedmiotem urzędowej kontroli dodatkowej przeprowadzanej losowo w celu weryfikacji tożsamości i czystości odmianowej.

Urzędowa kontrola dodatkowa, o której mowa w akapicie pierwszym, jest przeprowadzana zgodnie z obowiązującymi metodami międzynarodowymi lub, w przypadku braku takich metod, zgodnie z innymi odpowiednimi metodami.

Artykuł 20

Monitoring

Państwa członkowskie dopilnowują w oparciu o urzędowy monitoring prowadzony podczas produkcji i wprowadzania do obrotu, aby materiał siewny spełniał wymogi określone w niniejszym rozdziale, ze szczególnym uwzględnieniem odmiany, miejsc produkcji materiału siewnego i jego ilości.

ROZDZIAŁ III

Odmiany wyprodukowane w celu uprawy w określonych warunkach

Sekcja I

Zatwierdzenie odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach

Artykuł 21

Odmiany wyprodukowane w celu uprawy w określonych warunkach

1. Państwa członkowskie mogą zatwierdzać odmiany wyprodukowane w celu uprawy w określonych warunkach zgodnie z wymogami określonymi w art. 22 i 23.

2. Państwa członkowskie mogą zatwierdzić odmianę wyprodukowaną w celu uprawy w określonych warunkach jako odmianę, której materiał siewny może zostać zweryfikowany jedynie jako „standardowy materiał siewny odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach”. Odmiana ta jest wprowadzana do wspólnego katalogu odmian gatunków warzyw jako „odmiana wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach, której materiał siewny jest weryfikowany zgodnie z art. 26 dyrektywy Komisji 2009/145/WE”.

Artykuł 22

Istotne wymogi

1. Aby odmiana została zatwierdzona jako odmiana wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach, jak wspomniano w art. 1 ust. 1 lit. b), nie może mieć wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym i musi być wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach.

Odmiana uważana jest za wyprodukowaną w celu uprawy w określonych warunkach, jeżeli została wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach agrotechnicznych, klimatycznych lub glebowych.

2. W drodze odstępstwa od art. 1 ust. 2 dyrektywy 2003/91/WE państwa członkowskie mogą przyjąć własne przepisy w odniesieniu do odrębności, trwałości i jednorodności odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach.

W takich przypadkach państwa członkowskie dopilnowują, aby w odniesieniu do odrębności i trwałości uwzględnione były co najmniej te cechy, o których mowa w:

- a) kwestionariuszach technicznych załączonych do protokołów badań Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) w przypadku gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/91/WE, które odnoszą się do tych gatunków; lub
- b) kwestionariuszach technicznych załączonych do wytycznych Międzynarodowego Związku dla Ochrony Nowych Odmian Roślin (UPOV) w przypadku gatunków wymienionych w załączniku II do dyrektywy 2003/91/WE, które odnoszą się do tych gatunków.

W celu oceny jednorodności stosuje się dyrektywę 2003/91/WE.

Jeżeli jednak poziom jednorodności jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, zastosowanie ma 10-procentowy standard populacji i prawdopodobieństwo zatwierdzenia wynoszące co najmniej 90 %.

Artykuł 23

Wymogi proceduralne

W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2002/55/WE badania urzędowe nie są wymagane, jeżeli informacje wymienione poniżej są wystarczające do podjęcia decyzji w sprawie zatwierdzenia odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach:

- a) opis odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach oraz jej nazwa;
- b) wyniki badań innych niż urzędowe;
- c) wiedza praktyczna nabyta w czasie uprawy, rozmnażania i wykorzystania odmiany, tak jak przedstawił to wnioskodawca w danym państwie członkowskim;
- d) inne informacje, w szczególności udzielone przez organy odpowiedzialne za genetyczne zasoby roślin lub organizacje uznane dla tego celu przez państwa członkowskie.

Artykuł 24

Wykluczenie zatwierdzenia

Odmiana wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach nie jest zatwierdzana dla celów wprowadzenia do krajowego katalogu odmian, jeżeli:

- a) jest już wpisana do wspólnego katalogu odmian gatunków warzyw jako odmiana inna niż odmiana wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach lub została skreślona ze wspólnego katalogu w ciągu ostatnich dwóch lat, albo od upływu okresu przyznanego zgodnie z art. 15 ust. 2 dyrektywy 2002/55/WE minęło mniej niż dwa lata; lub
- b) jest chroniona wspólnotowym prawem ochrony odmiany roślin zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2100/94 lub krajowym prawem ochrony roślin, albo jeśli wniosek o ochronę takimi przepisami oczekuje na rozpatrzenie.

Artykuł 25

Nazwa

1. W odniesieniu do nazw odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, znanych przed dniem 25 maja 2000 r., państwa członkowskie mogą dopuścić odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 637/2009, z wyjątkiem sytuacji, w których takie odstępstwa naruszałby wcześniejsze prawa strony trzeciej chronione na mocy art. 2 tego rozporządzenia.

2. Niezależnie od przepisów art. 9 ust. 2 dyrektywy 2002/55/WE państwa członkowskie mogą zatwierdzić dwie lub więcej nazw odmiany, jeśli dane nazwy są tradycyjnie znane.

Sekcja II

Wprowadzanie do obrotu materiału siewnego odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach

Artykuł 26

Weryfikacja

W drodze odstępstwa od art. 20 dyrektywy 2002/55/WE państwa członkowskie mogą postanowić, że materiał siewny odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach może zostać zweryfikowany jako standardowy materiał siewny odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach, jeśli spełnia poniższe wymogi:

- a) spełnia wymogi dotyczące wprowadzania do obrotu „standardowego materiału siewnego” przewidziane w dyrektywie 2002/55/WE, z wyjątkiem wymogów dotyczących minimalnej czystości odmianowej;
- b) charakteryzuje się wystarczającą czystością odmianową.

Artykuł 27

Badanie materiału siewnego

1. Państwa członkowskie zapewniają przeprowadzanie badań w celu zweryfikowania zgodności materiału siewnego odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach z wymogami przewidzianymi w art. 26.

2. Badania, o których mowa w ust. 1, przeprowadza się, stosując obowiązujące metody międzynarodowe lub, w przypadku braku takich metod, inne odpowiednie metody.

Artykuł 28

Ograniczenia ilościowe

Państwa członkowskie dopilnowują, że materiał siewny odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach jest wprowadzany do obrotu w małych opakowaniach, których waga netto nie przekracza maksymalnej wagi netto określonej dla każdego gatunku w załączniku II.

Artykuł 29

Płombowanie opakowań

1. Państwa członkowskie zapewniają, że materiał siewny odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach może być wprowadzany do obrotu jedynie w zamkniętych opakowaniach posiadających plomby.

2. Opakowania materiału siewnego są zaplombowane przez dostawcę w taki sposób, aby nie można było ich otworzyć bez uszkodzenia plomby lub pozostawienia śladu ingerencji na etykiecie dostawcy lub opakowaniu.

3. Aby zapewnić płombowanie zgodnie z ust. 2, system plombujący obejmuje co najmniej etykietę lub założenie plomby.

Artykuł 30**Etykietowanie**

Państwa członkowskie dopilnowują, aby opakowania lub pojemniki materiału siewnego odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach posiadały etykietę dostawcy lub nadruk albo stempel zawierający następujące informacje:

- a) sformułowanie „przepisy i normy WE”;
- b) nazwisko i adres osoby odpowiedzialnej za etykietowanie lub znak identyfikacyjny tej osoby;
- c) rok zaplombowania, określony w następujący sposób: „zaplombowano w ...” (rok), lub rok ostatniego pobrania próbki w celu przeprowadzenia badania zdolności kiełkowania, określony w następujący sposób: „próbkę pobrano w ...” (rok);
- d) gatunek;
- e) nazwa odmiany;
- f) zwrot „odmiana wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach”;
- g) numer referencyjny partii podany przez osobę odpowiedzialną za etykietowanie;
- h) deklarowana waga netto lub brutto lub deklarowana liczba nasion;
- i) w przypadku wskazania wagi i zastosowania granulowanych pestycydów, substancji granulujących lub innych dodatków stałych – rodzaj zabiegu chemicznego lub zastosowanego dodatku oraz przybliżony stosunek wagi skupisk lub czystego materiału siewnego do wagi całkowitej.

Artykuł 31**Urzędowa kontrola dodatkowa**

Państwa członkowskie dopilnowują, aby materiał siewny odmian wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach był przedmiotem urzędowej kontroli dodatkowej przeprowadzanej losowo w celu weryfikacji tożsamości i czystości odmianowej.

Urzędowa kontrola dodatkowa, o której mowa w akapicie pierwszym, jest przeprowadzana zgodnie z obowiązującymi metodami międzynarodowymi lub, w przypadku braku takich metod, zgodnie z innymi odpowiednimi metodami.

Artykuł 32**Monitoring**

Państwa członkowskie dopilnowują w oparciu o urzędowy monitoring prowadzony podczas produkcji i wprowadzania do obrotu, aby materiał siewny spełniał wymogi określone

w niniejszym rozdziale, ze szczególnym uwzględnieniem jego odmiany i ilości.

ROZDZIAŁ IV**Postanowienia ogólne i końcowe****Artykuł 33****Sprawozdawczość**

Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostawcy działający na ich terytorium zgłaszali ilości materiału siewnego każdej odmiany chronionej lub odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach, wprowadzanej do obrotu dla każdego sezonu produkcyjnego.

Państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie na ich prośbę o ilości materiału siewnego każdej odmiany chronionej lub odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach wprowadzanej do obrotu na ich terytorium.

Artykuł 34**Powiadamianie o uznanych organizacjach odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin**

Państwa członkowskie zgłaszają Komisji uznane organizacje, o których mowa w art. 5 lit. d), art. 8 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 23 lit. d).

Artykuł 35**Ocena**

Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja dokonuje oceny wykonania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 36**Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 2010 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 37***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 38***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2009 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Ograniczenia ilościowe wprowadzania do obrotu materiału siewnego odmian chronionych zgodnie z art. 15

Nazwa botaniczna	Maksymalna powierzchnia w hektarach, przypadająca na jedno państwo członkowskie, przeznaczona do produkcji warzyw odmian chronionych
<i>Allium cepa</i> L. – grupa Ceba <i>Brassica oleracea</i> L. <i>Brassica rapa</i> L. <i>Capsicum annuum</i> L. <i>Cichorium intybus</i> L. <i>Cucumis melo</i> L. <i>Cucurbita maxima</i> Duchesne <i>Cynara cardunculus</i> L. <i>Daucus carota</i> L. <i>Lactuca sativa</i> L. <i>Lycopersicon esculentum</i> Mill. <i>Phaseolus vulgaris</i> L. <i>Pisum sativum</i> L. (partim) <i>Vicia faba</i> L. (partim)	40
<i>Allium cepa</i> L. – grupa Aggregatum <i>Allium porrum</i> L. <i>Allium sativum</i> L. <i>Beta vulgaris</i> L. <i>Citrullus lanatus</i> (Thunb.) Matsum. et Nakai <i>Cucumis sativus</i> L. <i>Cucurbita pepo</i> L. <i>Foeniculum vulgare</i> Mill. <i>Solanum melongena</i> L. <i>Spinacia oleracea</i> L.	20
<i>Allium fistulosum</i> L. <i>Allium schoenoprasum</i> L. <i>Anthriscus cerefolium</i> (L.) Hoffm. <i>Apium graveolens</i> L. <i>Asparagus officinalis</i> L. <i>Cichorium endivia</i> L. <i>Petroselinum crispum</i> (Mill.) Nyman ex A. W. Hill <i>Phaseolus coccineus</i> L. <i>Raphanus sativus</i> L. <i>Rheum rhabarbarum</i> L. <i>Scorzonera hispanica</i> L. <i>Valerianella locusta</i> (L.) Laterr. <i>Zea mays</i> L. (partim)	10

ZAŁĄCZNIK II

Maksymalna masa netto w opakowaniu zgodnie z art. 28

Nazwa botaniczna	Maksymalna masa netto w opakowaniu wyrażona w gramach
<i>Phaseolus coccineus</i> L. <i>Phaseolus vulgaris</i> L. <i>Pisum sativum</i> L. (partim) <i>Vicia faba</i> L. (partim) <i>Spinacia oleracea</i> L. <i>Zea mays</i> L. (partim)	250
<i>Allium cepa</i> L. (grupa Cepa, grupa Aggregatum) <i>Allium fistulosum</i> L. <i>Allium porrum</i> L. <i>Allium sativum</i> L. <i>Anthriscus cerefolium</i> (L.) Hoffm. <i>Beta vulgaris</i> L. <i>Brassica rapa</i> L. <i>Cucumis sativus</i> L. <i>Cucurbita maxima</i> Duchesne <i>Cucurbita pepo</i> L. <i>Daucus carota</i> L. <i>Lactuca sativa</i> L. <i>Petroselinum crispum</i> (Mill.) Nyman ex A. W. Hill <i>Raphanus sativus</i> L. <i>Scorzonera hispanica</i> L. <i>Valerianella locusta</i> (L.) Laterr.	25
<i>Allium schoenoprasum</i> L. <i>Apium graveolens</i> L. <i>Asparagus officinalis</i> L. <i>Brassica oleracea</i> L. (all) <i>Capsicum annuum</i> L. <i>Cichorium endivia</i> L. <i>Cichorium intybus</i> L. <i>Citrullus lanatus</i> (Thunb.) Matsum. et Nakai <i>Cucumis melo</i> L. <i>Cynara cardunculus</i> L. <i>Lycopersicon esculentum</i> Mill. <i>Foeniculum vulgare</i> Mill. <i>Rheum rhabarbarum</i> L. <i>Solanum melongena</i> L.	5